

Fru Bertha sad med Hænderne haabløst i Skødet. Hun syntes, det var saa sørgeligt at se Enslev i dette Selskab, hvor saa mange af Egnens bedste Mænd manglede, og hun blev grædefærdig ved at tænke paa, at han nu maatte bringe Stakler som hendes Brodersøn til Ære og Værdighed for at opretholde sin Magt. Hvor skulde dette ende? John som Rigsdagsmand. Det var en uhyggelig Farce. Saa maatte Undergangen være nær! ... Hele Dagen havde hun set den gamle Grandtantes mørke Skikkelse for sig og hørt hendes Gravrøst lyde for sit Øre. »Hævnen hører mig til.«

Jyttes døve Bordherre havde ogsaa faaet Mæle nu. Og pludselig hørte hun ham nævne Pastor Gaardbo. Han forundrede sig over, sagde han, at Præsten var kommen her iaften, da han og Enslev dog nu var Modstandere.

»Enslev har jo ligefrem undsagt ham, og det har han virkelig ogsaa haft Grund til. Det er skamligt at komme her og skabe Uro i Kresen, saa vi maaske nu gaar hen og taber den til Højre. Det havde jeg rigtignok ikke troet om Pastor Gaardbo.«

Jytte sagde ingenting. Fra det Øjeblik, hun havde set Pastor Gaardbo inde i Dagligstuen, vidste hun, at det ikke var for Farbroderens Skyld han havde overvundet sig til at gaa herhen og sidde tilbords med saa mange af sine Uvenner. Hans Blik havde